

Spis treści

Wstęp	5
Rozdział I	9
Obszar geograficzny oraz czynniki pierwotnego, katastrofalnego przełomu w środowisku naturalnym prarodziny <i>Ardipithecus ramidus</i> około 5,5 mln. lat temu w Afryce Wschodniej. Wyłonienie się nowego gatunku antropoidów o nazwie <i>Ramidus monti vagus</i> (wędrujący po górach) około 4 mln. lat temu.	
Rozdział II	39
Rozwój ewolucyjny i kierunki dalszego przemieszczania się antropoidów z rodziny <i>Australopithecinae</i> szczepu <i>abs terreos</i> (odpędzony, odstraszony)	
Rozdział III	46
Nurt hominidalny w rozwoju antropoidów na terenie Afryki Wschodniej. <i>Homo habilis</i> o cechach: a. <i>fissioator celeri pes</i> (łupacz szybkonogi), b. <i>praedator insidiosus</i> (rabuś chytry), c. <i>gesticulatior</i> (gestykulator pantomim).	
Rozdział IV	65
Wielka migracja hominidów poza obręb Afryki. Początki rozwoju <i>homo erectus diligens de migroator</i> (uważny, odchodzący wędrowiec). Okres wyjścia z Afryki około 1,7 – 1 mln. lat temu. Wyłonienie się <i>homo de terrestris nidus</i> (ziemiankowy) – około 1,2 mln. lat temu. Wydzielenie się z <i>homo erectus</i> – <i>homo spelaeus</i> (jaskiniowy) około 800.000 lat temu.	
Rozdział V	91
Konsekwencje ujarzmnienia ognia. Początki świadomości symbolicznej i obrzędowości u <i>homo furibundus animus</i> (szalony, natchniony duch) w okresie około 800.000 – 450.000 lat temu. Początki mowy modulacyjnej oraz kształtowanie się proto osobowości.	
Rozdział VI	131
Powstanie <i>homo meditoris durus</i> (planujący, wytrzymały) w okresie od 430.000 – 270.000 lat temu. Rozwój mowy modulacyjnej, animistyki i planowania działań w terenie. Stosowanie ochry. Zrodzenie się tańca opowieści gestykulacyjnej.	
Rozdział VII	196
Wydzielenie i rozwój gatunku <i>homo neanderthalensis</i> w okresie od 440.000 – 30.000 lat temu. Cechy rozwoju całkowicie odrębne. Utrwalone silnie zwyczaje nie sprzyjają zakładaniu rodzin i klanów. W zachowaniach brak wyrazistych cech obrzędowych i rytualnych.	

Rozdział VIII

222

Dalszy rozwój szczepów *homo meditoris durus* na terenie Afryki Południowej – a następnie Afryki Wschodniej w okresie 290.000 – 250.000 lat temu. Początki powstawania mowy artykulacyjnej. Praktyczne wykorzystywanie ognia.

Rozdział IX

250

Ukształtowanie wczesnego *homo sapiens superus* (wyższy) na terenie Afryki Południowej w okresie 250.000 – 180.000 lat temu. Dalszy rozwój mowy artykulacyjnej. Pierwsze formy systemowości życia szczepowego. Wyłanianie się zwia-
dowców – dominantów. Ukształtowanie cech antropologicznych zbliżonych do współczesnego człowieka.

Rozdział X

275

Homo sapiens medius (średni) – hominid wyłoniony w wyniku dynamiki klimatycznej okresu 180.000 – 130.000 lat temu. Wydzielanie się w strukturach klanowych grup – a następnie watah wojowników. Rosnący wpływ symbolizacji zachowań osobniczych. Rozpadające się klany tworzą hordy – watahy. W okresie 140.000 – 130.000 lat temu rozpad hord – watah i powrót do struktur klanowych. Katastrofalne przeobrażenie środowiska naturalnego.

Rozdział XI

301

Homo sapiens inferus (niższy) – wyłoniony około 125.000 lat temu w Afryce Północno-Wschodniej w czasie straszliwej suszy. Pierwsze próby podziału pracy. Dalszy rozwój mowy artykulacyjnej w oparciu o rzeczowniki, czasowniki i przymiotniki. Powstanie pierwszych rodzin. Silne wpływy afilacji, syntonii i facylitacji. Opuszczenie Afryki około 90.000 lat temu. Wybuch wulkanu Toba na Sumatrze 74.000 lat temu – powoduje wyłonienie się uzdrowicieli – a następnie celebratorów – magów kultu przodków. Powstanie magii sympatycznej.

Rozdział XII

333

Homo sapiens proprius (właściwy) – wyłoniony przed 70.000 lat temu i utrzymany do chwili obecnej. Utrwalenie się w wspólnotach ludzkich funkcji maga – uzdrowiciela na ternie Gór Zagros. Odprawianie systemowych obrzędów animistycznych, spirytystycznych i magicznych. Przekształcanie się magów w pierwszych kapłanów. Budowanie pierwszych sanktuariów. Powstanie sztuki, mowy ideotwórczej, języka wystroju i znaków terenowych, kosmogonii i poczucia osobistej i społecznej wartości. Wyróżnianie przez magów sił nadrealnych, mających wpływ na losy wspólnot ludzkich. Wędrowka w kierunku zachodnim, wschodnim i południowo-wschodnim.

Rozdział XIII

399

Przyczyny zlodowaceń na kuli ziemskiej. Czy grozi nam globalna katastrofa? Zmiany zachodzące na Ziemi od 30 mln. lat – tworzą pierwsze podstawy dla globalnego ochładzania się klimatu. Od 16 mln lat następuje pierwsze przyspieszenie ochładzania się półkuli południowej i utworzenie zlodowacenia na Antarktydzie.

W okresie od 3 mln. – 1 mln. lat temu dochodzi do dalszego przyspieszania ochładzania się na półkuli północnej. Od 700.000 lat ma miejsce cykliczna pulsacja lodowcowa na tej półkuli. Teorie i hipotezy dotyczące przyczyn ochładzania się klimatu w warunkach udziału czynników ziemskich i astronomicznych.